

altsaa godt være Tale om Ægtefæller, der har nogle ganske faa Hundrede Kroner om Aaret at leve af, og ingen vil kunne sige, at disse faa Hundrede Kroner virkelig er det, som de nødvendigvis maa have for at kunne friste Livet. I mange Tilfælde er det saaledes, at disse gamle absolut ikke har det nødtørftige. Jeg vover at paastaa, at der rundt omkring i Landet sidder Hundreder og atter Hundreder af gamle Mennesker, der sulter, fordi de ikke kan faa de Penge til at slaa til, som ydes dem ifølge Aldersrenteloven, og jeg begriber ikke, at Venstre og de Konservative har Hjerte til at nægte de gamle den Støtte, som de ganske sikkert har gjort Regning paa, ikke mindst efter den Stilling, som blev taget til hele Brændselsspørgsmaalet under de Forhandlinger, der førtes i Landstingsudvalget om Aldersrentelovens Revision i forrige Samling.

Det ærede Medlem Hr. Hedegaard talte, synes det mig, noget haanligt om, at de gamle havde tilladt sig at organisere sig, at danne en Organisation, gennem hvilken de vilde søge overfor Offentligheden at godtgøre Berettigelsen af deres Krav. Jeg ved nu egentlig ikke, hvorfor man skulde misunde disse Mennesker den Ret, som jo enhver Art af Borgere har til at slutte sig sammen i Foreninger og stille Krav eller gøre Henstillinger. Mig bekendt har ogsaa en Del af de Folk, der modtager Statspension, sluttet sig sammen i Organisationer, og jeg erindrer, at en saadan Statspensionistforening ved flere Lejligheder har henvendt sig til Rigsdagen, men jeg mindes ikke, at man af den Grund har følt, at der var Anledning til at sige de paagældende Ubehageligheder. Kan det være tilladt for Statspensionister at danne en Organisation og gøre Henstillinger til Regering og Rigsdag, kan det formentlig ogsaa være tilladt de gamle at gøre det.

Det ærede Medlem sagde, at de modtager en rundelig Understøttelse. Det kan fornuftigvis ikke være det ærede Medlems Mening, at Aldersrenteloven giver i alle Tilfælde en rundelig Understøttelse. Hvis det var Tilfældet, var der jo slet ingen Grund til at foreslaa den revideret eller til at være med i Arbejdet for at faa den revideret. Under de Forhandlinger, der har været ført baade i dette og det andet høje Ting, er det da ogsaa fra alle Sider erkendt, at Aldersrenteloven netop ikke gav i alle Tilfælde den rundelige Understøttelse, som det ærede Medlem talte om, tværtimod.

Det ærede Medlem maatte jo erkende, at Brændselspriserne var steget, men han trøstede sig med, at de gamle, i alt Fald paa

Landet, i Sommer havde købt sig Brændsel. Deri er det ærede Medlem jo grundigt uenig med det ærede Medlem Hr. Vesterager, der udtalte, at det kunde der neppe være Tale om. Dermed har han jo erkendt, at de gamle nu til Vinter, i alt Fald i mange Tilfælde, vil staa i den Situation, at de ikke har det nødvendige at købe Brændsel for. Men ikke desto mindre vil baade Venstre og det konservative Folkeparti nu nedstemme det Lovforslag, som her fremsættes, om at komme de gamle til Hjælp. Jeg vil dog, inden den Afstemning, der skal foretages om Lovforslaget, finder Sted, endnu en Gang appellere til Partierne, ikke mindst til de to Partier, og bede dem betænke, hvad de her er med til at gøre: at berøve Kommunerne en Ret til i de Tilfælde, hvor de skønner, at der er Trang til Stede, at afhjælpe denne ved at yde de gamle det nødtørftige Brændsel, for at de ikke skal komme til at fryse i den kommende Vinter. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Lundberg: Det ærede Medlem Hr. Hedegaard stillede mig forskellige Spørgsmaal i Anledning af, at han havde erfaret, at de aldersrentenydende hist og her havde dannet Foreninger, han vilde have at vide hos mig, som han mente var særlig sagskyndig paa dette Omraade, hvad disse Foreninger vel skulde til. Jeg kan sige, at jeg har i og for sig ikke haft det fjerneste at gøre med at starte de aldersrentenydendes Forening i Randers. Det er sket paa Initiativ af de gamle selv, og jeg har for saa vidt ikke haft noget med det at gøre. Men jeg kender meget vel Foreningen. Den har bl. a. det Formaal at samle de gamle til Adspredelser og lignende, og jeg kan sige, at der har været saadanne smaa Forsamlinger sidste Vinter, til hvilke forskellige Konservative i Randers af et godt Hjerte har ydet deres Bidrag, saaledes at man har kunnet kaste en Smule Glæde ind i de gamles Tilværelse. Saaledes forholder det sig altsaa med disse Aldersrentenyderforeninger, idet jeg gaar ud fra, at i de andre Byer er det paa samme Maade, som jeg har nævnt for Randers' Vedkommende.

Naar der nu paa den anden Side er startet en Slags Fællesorganisation, ja, saa kan man jo sige, at det er i og for sig beklageligt, det er i og for sig et sørgeligt Tidens Tegn, at de gamle skal være nødsaget til at slutte sig sammen for at henvende sig til Regering og Rigsdag vedrørende deres Forhold. Men vi ved jo alle meget vel, at Loven af August 1922 i allerhøjeste Grad